

падна, разсипа се по пода като скъсан гердан. Отначало тя се изплаши; след това си помисли, че майката, най-строгийт човек в къщи, не би могла да забележи малката злополука; и с търпеливата воля, която само тя притежаваше, събра зърната едно по едно, сложи ги в кърпата си, скри остатъка от грозда и ликото, прибра пръчката на мястото ѝ, и когато изчезна всяка следа от бедата, Козима си помисли, че и тя ще е способна, както слушаше да разказват ратаите когато се върнат от полето, да извърши някоя кражба, да задигне нещо, като прикрие следите така, че никой никога да не може да подозре истинския виновник.

Подобни варварски фантазии не липсваха на ума ѝ; обаче самите ратаи, или други селяни, които посещаваха къщата им, а често и разни граждани, пък и роднини, приятели на бащата, гости, които идваха от селищата по планините и долините, ги насаждаха в любопитните и чувствителни деца, с разказите си за разни разбойнически приключения, които тогава цъфтяха като остатък от средновековните подвизи и битки, в един радиус от много километри наоколо. Ала с тия ферменти в себе си, момчетата растяха смели и дръзки, а момичетата, дори и когато биваха малки като Козима, имаха вече амазонски инстинкти. Майчиното възпитание, цяло изтъкано от религия и строгост, смекчаваше доколкото можеше вътрешната дейност на децата; повече би могло да стори бащиното възпитание, защото главата на семейството, господин Антонио, бе най-кроткият и справедлив човек в околността; но той бе твърде зает с работата си, тласкан от нуждата да осигури солидно благосъстояние на децата си, за да може да се посвети и на тяхното духовно обогатяване. Наистина, той ги пращаше на училище, а в негово присъствие, било от уважение и вродена обич, било от лицемерие, те се показваха добре възпитани и кротки. Козима пък изпитваше към него безкрайно чувство на доверчивост, а понякога и на възхищение. Затова не се разтревожи, когато го видя да се появява горе, на площадката на първия етаж, докато тя изкачваше стъпалата към него.